

Марио Кроненберг
Нека поговорим...

Нека поговорим за мечтите ни за миг...
И за чудото, което стана между нас
Оттогава всеки ден аз чувам твоя вик,
и сърцето ми крещи за твоето без глас

Пътят беше дълъг – уморих се
А накрая е най-трудно – знам
Благодаря ти – с твоята обич преродих се
Заживях отново – вече не съм сам

Всяко нещо има си цената –
рано или късно трябва да платим
Любовта отнема ни сърцето и душата,
но ни дава шанса щастие да сътворим

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11988>]